De Glemte Sider

af

Nadia Lessing

Efter lang tids adskillelse vågner tre gamle venner op i en mørk grotte fyldt med manuskriptsider. De ved hverken hvordan de er kommet der, eller hvordan de skal slippe ud, men da de begynder at undersøge rummet går det lige så stille op for dem at det er skabt til dem. Det er indrettet med ting fra det hjem de havde sammen, og manuskriptsiderne fortæller om begivenheder fra den glemte tid. Side for side begynder de at samle et puslespil af fragmenteret minder, imens en lille, usynlig forfatter holder øje med dem. Hvis de tør følge det spor hun har lagt ud til dem vil de måske finde hende igen.

"De glemte sider" er et rollespil af Nordic Black Box – genren, og kan både sættes op som et rollespil og et improvationsteater. Rollespillet tager ca. 3 timer inklusiv workshop. Denne drejebord er møntet på en simpel rollespilsopsætning. Dog er der en længere og mere detaljeret udgave af "De glemte sider" på Alexandria.dk som kan bruges til en forestilling eller et mere kompliceret rollespil.

De GIemte Sider blev første gang sat op i kælderen på Sjørring skole til ESFORAG 2013 hvor Anne Lykke Pedersen og Sri Nithya Ekatmananda (også kendt og elsket som Bjarke) gav liv til Boris og Elisa. En proces som blev taget op igen samme sted året efter af Pálína Ýr þórsdóttir, Bjørn-Morten Vang Gundersen og Signe Bech Sørensen.

Efter en kop kaffe med Christian Morre Pedersen blev rollespillet skrevet om til en Improvisationsforestilling som første gang blev spillet på Rosenteateret i Århus 2016.
Det var til denne forestilling at disse billeder blev taget af Jacob Laoru.

Her førte Magnus Hedegaard (Pianist), Stefan Jacob Jensen (Boris), Sigrid Vibe Kristensen (Elisa), Maria Brøchner (Nadia) og Lasse Siggard Haun (Alexander) publikum ind i Blackbox-genrens magiske univers uden at de vidste hvordan aftenen ville forløbe.
Dagen før havde Christine Agertoft Svop, Tore Vang Pedersen og Mads Kristensen afprøvet spilmekanismerne, hvilket gjorde den efterfølgende premiere betydeligt mere gnidningsfri.
Under processen havde Jørn Buch Larsen taget billeder til plakaten, som blev redigeret af Andreas Thybo.

Forestillingen blev sat op igen til Latinerfestivalen 2017, denne gang under Tores instruktion og ledelse. Vibe, Magnus og Stefan trådte til igen, og spillede sammen med Simone Wildau Hansen, Esben Holst Harboe, Piotr Zbigniew, Mark Dieter Schedler og Johanne M. Kudahl Pedersen.

Alle disse mennesker har på hver deres måde efterladt et aftryk på rollespillets endelige form, som du kan læse på de her følgende sider. Det skal dog ikke forhindrer dig i at arbejde videre på historien og karakterne.

Af hjertet tak til jer som har deltaget, og god fornøjelse til jer der endnu har dette eventyr til gode.

// Matthias Kaalund Keller, 2020.

Opbygning af spillokation:

Spillet foregår i en grotte indrettet som et hjem. Det kan spilles i mange forskellige lokationer: En blackbox, et klasseværelse, en daglig stue, en gammel hytte osv. Spillet skal have 4 ”rum”, disse kan være forskellige rum i f.eks. et hus eller opdelinger i et rum f.eks. i en blackbox:
1. Nadias børneværelse indrettet med en seng og et lille skrivebord med papir og blyant (evt. en skrivemaskine)
2. Boris kontor med et skrivebord, papir og blyant (evt. en skrivemaskine)
3. Spisestue bord med to stole.
4. Elisas kreative værksted (med det udstyr hun nu bruger musikinstrumenter, tegnegrej eller noget helt tredje)

Spillet er opbygget omkring en række manuskriptsider, som symboliser fragmenteret minder fra rollernes fælles fortid. Når rollerne finder en manuskriptside, så skal de læse den højt, hvorefter de spiller det flashback som siden ligger op til. GM´en bestemmer hvornår scenen skal slutte ved at sige ”Cut” (Hvis der er mulighed for at bruge teaterlys, kan man også bruge f.eks. et blåt lys til at markere starten og slutningen på et flashback).

Der er to slags sider: Frie sider og lukket sider. De frie sider skal tages først. Når alle frie sider er blevet læst højt og gennemspillet, tages de låste sider. Disse ligger i konvoluter hvor der er skrevet en talrække på forsiden (de kan også være foldet så teksten er skjult). Først åbnes nr. 1, så nr. 2 og så videre.

De frie sider:
- Hulens kald.
- Sindets rumklang/verdens spejl (afhængig af Elisas kunstneriske profil. Placer siden i Elisas arbejdsværelse).
- Fødselsdagen.
- Writerblock (placer siden ved Boris kontor).
- Historietid (placer siden ved Nadias værelse.)
- Tre gode venner.
- Huset.

De låste sider:
- nr. 1: Opslugt. Ligger på Boris kontor.
- nr. 2: ”En korsvej” Ligger i spisestuen.
- nr. 3: ”Romanen er færdig” Ligger på Boris kontor.
- nr. 4: ”Barnet”. Ligger i Elisas kreative værksted.
- nr. 5: ”Konfrontation.” Ligger i spisestuen.
- nr. 6: ”Grotten.” Ligger i Elisas værelse.

Musik
Baggrundsmusikken er et vigtigt element til at skabe den rigtige stemning. Via dette link til youtube kan du se en samling af musik-numre, der kan bruges til spillet. Lyt dem igennem inden, vælg fra og lig til efter din egen smag. De skal ikke alle sammen bruges. F.eks. varer soundtracket "Ori and the blind forest" halvanden time og kan i sig selv bruges til hele spillet.

https://www.youtube.com/playlist?list=PLDLH_Iw57Okbpf9VsubR_moqYFUSDwRxs

Det kan varmt anbefaledes at bruge levende musik. Til de tidligere forestillinger har vi haft Magnus til at spille klaver. Det kom som en overraskelse for spillerne, at de skulle optræde til levende musik. Han var placeret på scenen, og var instrueret i at spille "Livet." Det vil sige at hans musik var det eneste der holdt Boris, Alexander og Elisa i live, imens de brugte deres sidste tid på at finde ud af deres forhistorie.

"Pianisten var kommet til afslutningen. Det havde været en lang forestilling, og nu var noderne spillet til ende. Men der var et eller andet, der fik ham til at fortsætte, et eller andet der fik ham til at holde dem i live. Det kunne ikke slutte nu. Der var så meget de havde glemt, så meget der var gemt bort. Hvis det sluttede nu, ville det være en uforløst koncert, et halvfærdigt arbejde. Han måtte give dem lidt ekstra tid. En time eller to. Måske ville det være nok. Måske ville det få dem til at huske.."

Dette behøver ikke blive udpenslet hverken for spillerne eller publikum, pianisten/musikeren må gerne være indhyllet i mystik.

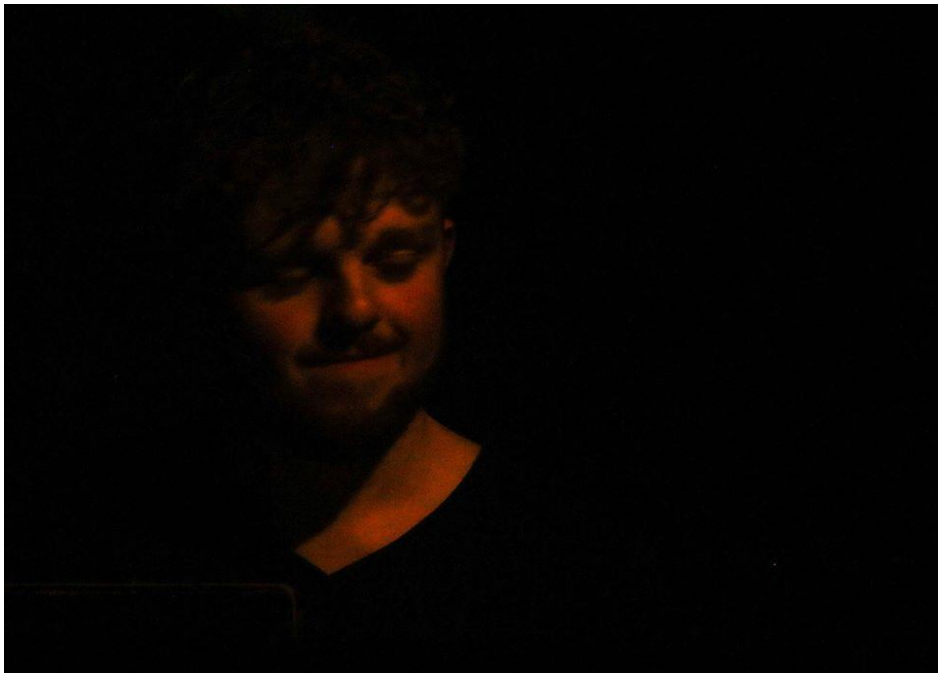

Magnus havde på forhånd fået tilsendt de manuskriptsider spillerne ville finde, og havde selv komponeret musikstykker til hver enkel scene. Hans bidrag var sjælden og værdifuld, og gjorde forestillingen til en unik oplevelse.

Workshop:

Spillet kan have 3-4 spillere, afhængigt af om Nadia skal spilles af GM´en eller en spiller. Spillerne skal bare komme uden nogen form for forberedelse. Start med at lave en runde hvor hver enkelt har mulighed for at fortælle om sig selv, sin dag indtil nu, sine erfaringer med rollespil og hvilke forventninger de har til spillet.

Giv derefter spillerne hver deres karakterark, og lad dem læse dem igennem (følger på næste side)

Lav derefter et oprids af karaktererne og spillets struktur:

1. De er to brødre, og en god veninde.
2. Elisa er musiker (eller maler, eller noget tredje), Alexander er bankmand og Boris er skribent.
3. De er gamle. De bryder sig ikke om at tænke på fortiden, og når de gør kan de ikke finde rundt i den.
4. En dag vågner de op i en grotte fyldt med manuskriptsider, der beskriver deres spredte minder. Når de finder en manuskriptside skal de læse den højt, hvorefter lyset bliver blåt og de spiller et flashback som siden ligger op til. Når lyset slukkes er de tilbage i grotten, de har alle oplevet flashbacket (også selvom de ikke deltog) og kan alle tale om hvad der er sket.
5. I starten kan de tage alle de frie sider i en tilfældig rækkefølge. Men de låste har et energifelt omkring sig, der gør at man ikke kan åbne dem. Når alle frie sider er taget, tillader magien de låste sider at blive åbnet, en for en, i den rækkefølge der står på konvolutterne.
5. Elisa og Boris har et barn sammen, Nadia. De ved ikke hvad der er blevet af hende. I grotten er hun et usynligt spøgelse, men når hun siger noget, så kan de høre hendes stemme og når hun rører ved dem, så kan de fornemme hende.
Under flachbacks kan de se og tale med hende.
6. Nadia kan også samle en manuskriptside op, læse den højt og starte et flashback.

Nadia Lessing.

De Glemte Sider

af Nadia Lessing.

”Vågn op Nadia, vil du ikke nok?” Langsomt åbnede hun øjnene, og svagt kunne hun se lyset fra grottens krystaldækket loft. Der sad en pige ved siden af hende.

”Anne? Er det dig? Du må gøre noget, det hele er ved at gå fra hinanden!”

”Jeg ved det godt.” Den lille forfatter smilte vemodigt, og gav hende en kop varm kakao.” Men jeg kan ikke skrive længere. Jeg er ked af det. Men jeg har ikke flere ord.”

”Men hvad med min familie?” svarede Nadia, grådkvalt.

”Din familie vil finde dig om et stykke tid. Men imens du venter på dem, kan du jo skrive.”

”Skrive hvad?”

”Det hele. Alt hvad der er sket, og som vil ske. De vil prøve at glemme. Men når de kommer efter dig, så må de huske! Både det der var godt og det der gik galt. De må opleve historien igen, og prøve på at forstå den! Når de kan forstå, så kan de tilgive. Når de kan tilgive, så kan I være sammen igen.”

Som tiden gik begyndte Anne og Nadia at flyde sammen. Så Selvom Nadia var alene følte hun Anne i sig og når hun arbejdede på skrivemaskinen, var det som om at den lille

forfatter skrev gennem hende. Minde for minde genkaldte hun begivenhederne, så hun kunne holde styr på hvad der faktisk var sket. Hendes tekst fik grotten til at ændre grotte, og den begyndte mere og mere at ligne hendes barndomshjem.
Når hun skrev om fars historier, så voksede hans kontor frem i et hjørne.
Når hun skrev om kampen for at få hjemmet til at hænge sammen, så begyndte mors ting at ligge rundt omkring.
Og når skrev hun om onkel Alex, så gav grotten genlyd latter og hammerslag. Lige så stille, så kom det hele til at stå derinde. Det eneste der manglede var hendes familie. Hendes familie som stadig var derude i verden. Hvor mange år var det siden de var sammen? Nadia havde mistet fornemmelsen for det. Tiden i grotten er anderledes. Her går der et par dage med skriveri, derude flyver årerne afsted. Med de ville komme snart. Side for side, minde for minde, ville hun vise dem deres tid. Deres vidunderlige, smertefulde og kærlige tid. Den var for god til at gå i glemmebogen. Nadia var spændt. Hun savnede dem sådan. Hun vidste at hun ville være som et spøgelse for dem. I starten. Men når alt var blevet husket, når historien var blevet fortalt, så ville de se og føle hende igen. Så kunne de forlade grotten, og komme videre til … til det næste sted. Sammen.

Boris.

Han havde aldrig været så lykkelig, som da han låste hoveddøren op og bar Elisa ind over dørtrinet. De grinede begge af klichéen, og hun spøgte med at deres liv var som en kærlighedsroman fra et dameblad. Han måtte give hende ret. Han var en håbløs romantiker, men det havde hun jo godt vidst da hun valgte ham.
Nu ventede det lykkelige familieliv dem. Banken havde givet dem det løn de skulle bruge, og de havde købt drømmehuset: En gammel toetagers villa på en klint ud til havet. Boris var særligt fascineret af den strandgrotte der gik ind i klinten. Han fandt den på en gang frygtindgydende og dragende. Han måtte undersøge den så snart tidevandet havde trukket sig tilbage. Men indtil da ville han indrette sit arbejdsværelse, og komme igang med den bog. Han havde en historie i hovedet. Nu skulle den bare manifestere sig. Det ville blive en hård opgave, men så længe han havde Elisa ved sin side så kunne han klare alt. Han kiggede på hans smukke kone og smilte ved tanken om hvad fremtiden havde i vente.
…

Boris lod tændstikken falde på jorden, og fulgte ilden med sine øjne. Den bredte sig langs det benzinspor han havde trukket fra klinten og ind til huset. Han vendte ryggen til flammerne, og kiggede ud over havet imens de fortærede hans hjem. Med et brøl kastede han sin skrivemaskine udover klinten og så den blive opslugt af havet. Han ville aldrig skrive igen. Det var hans pagt, hans bod. Det eneste han ville var at forsvinde ind i mørket, og aldrig blive fundet igen.

Søvngængeren.
En tid til at leve, en tid til dø
Men også en tid der imellem
En tid på glemslens tåget sø
Uden liv eller lys fra tunnelen

Her føler vi intet, hverken sorg eller glæde
Eller den smerte livet forlænger
Her glemmer vi at vi kunne le og græde
En sælsom vandring som en søvngænger

Husker ikke den sidste milepæl
Husker ikke hvad skæbnen bestemte
Men minder fra den urolige sjæl
fortæller os om den glemte.

Han kunne ikke genkende det ansigt, der så tilbage på ham fra spejdet. Den gamle mand, med de kuet øjne. Kunne det virkelig være ham? Han måtte have levet et langt liv, men han kunne ikke gøre rede for det. Hans hukommelse var som en bog med udrevet sider. Hvor var det alt sammen? Hans minder var borte og her stod han, frarøvet sin historie. Han ville gøre alt for at huske. Eller ville han? Når han drømte om fortiden var det mareridt. Hvis han fandt hvad han søgte ville det ikke være kønt. Det vidste han. Der var jo en grund til at han havde glemt det. Men når man er i sit efterår og døden er det sidste livet har tilbage, hvad har man så uden sine minder? Nej. Han ville ikke flygte mere. Han ville famle i mørket indtil hun fandt et minde. Et kys, eller et slag. Glæde eller sorg. Han var ligeglad, bare det kunne lede ham på sporet af det tabte. For ligegyldigt hvilken smerte han ville genfinde, så kunne det ikke være værre end uvisheden...

Elisa.

Nogle hjerter er forbandet med længslen efter to. Alt hvad de har lært fortæller dem at det er forkert, og derfor tror de at deres kærlighed er mindre værd. Deres samvittighed må kæmpe mod deres natur, og denne strid vil nægte dem lykken. Elisa havde sådan et hjerte. Hun elskede to mænd, den ene ligeså højt som den anden. Den flyvske Boris med hans forfatterdrømme var den direkte modsætning af hans bror, den solide Alexander. Sammen udgjorde de den helhed hun længtes efter. Boris kunne gøre et eventyr ud af alt, og sammen med ham følte hun sig levende og fri. Alexander var hendes tavse støtte, og hun vidste at hvis hun faldt ville han stå der til at gribe hende. Spørgsmålet er om der var et rigtigt valg. Den ene ville udelukke den anden, og hun havde brug for dem begge for at fuldende sin horisont.

De havde fremtiden foran sig, og den så lys ud; banken (det vil sige Alexander) havde givet dem grønt lys til at købe deres drømmehus og det var et sandt mesterværk Boris arbejdede på. Når først han havde skrevet sin bog færdig, ville de kunne betale hele lønnet af og give deres nye hjem den renovering det fortjente. Det var et smukt hus. Gammelt og rummeligt med plads til en stor familie, tænkte hun med et smil på læben. Og så med udsigt ud over havet. Det var fantastisk at stå på klinten og kigge ud over vandet, når solen var gået ned og havde givet plads til nattehimlen. Månen og stjernerne spejlede sig i vandoverfladen og ved horisontlinjen kunne hun ikke skelne himlen fra havet. Det eneste, der brød idyllen var en lille strandgrotte, der gik ind i klinten. Der var et eller andet ved den grotte som gjorde hende angst, men hun kunne ikke sætte en finger på hvad. Især når

tidevandet fyldte grottens åbning, gik der kuldegysninger gennem hendes krop. Men det var ikke værre end at hun kunne ryste følelsen af sig, og når Boris kom ud fra sit skrivekammer og læste dagens arbejde højt, så var angsten jaget bort. Ja, når han stod ved hendes side, og hun faldt hen til lyden af hans stemme, så var alt som det skulle være. Det her var starten på et eventyr…

Elisa græd imens Alexander kørte hende hjem fra begravelsen. Han havde opgivet at tørste hende. Hvad skulle han også sige? Ingen ord ville kunne give hende det tabte tilbage, og især ikke når de kom fra ham. Hun kiggede op ham og mærkede pludselig en afsky ved hans figur. Havde det ikke været for ham, havde det ikke været for hendes usammenhængende følelsesliv, så havde de aldrig … Nej. Hun ville ikke tænke på det. Hun ville ikke genkalde sig billederne. Hun måtte væk. Langt væk fra alt der kunne vække de frygtelige minder. Alexander ville tilbyde hende sin hjælp, selvfølgelig ville han det, men hun ville ikke have mere fra ham.
”Stop bilen. Sæt mig her.” Hendes stemme var kold og mekanisk, og hendes trofaste ven turde ikke andet end at lade hende forsvinde ud i regnen.

Alexander.

Alexander havde en bror af blod, og en søster af sjæl. Boris, Elisa og ham var bedste venner gennem en lykkelig barndom, og Alexander følte en stor beskyttertrang for dem begge. Boris var hans tvilling, men de lignede kun hinanden af udseende. Hvor Alexander kunne tackle livets udfordringer, var hans følsomme bror let at slå ud. Om det så var en bølle i skolegården eller et regnestykke, der ikke ville gå op, så var Boris reaktion at give op og græde. Så måtte "storebror" komme og løse problemerne. Til gengæld var det Boris der kunne finde på de spænende lege, og underholde middagsselskaber med lange, fængslende eventyr som han bare trak ud af sin fantasi. Alexander kunne godt misunde den eventyrverden, som hans bror levede i.
Elisa var som en søster for dem begge. Hun boede på nabogården, men var næsten mere hjemme hos dem end hos sig selv. De var bedste venner. Indtil puberteten startede. Alexanders syn på Elisa ændrede sig. Pludselig var hun et smukt væsen, der kunne gøre ham mundlam og give ham svedige håndflader. Han drømte om hende om natten, og han vidste at hans bror gjorde det samme. De prøvede hver for sig at gøre kur til hende, og i en lykkelig men smertefuld tid, var hun sammen med dem begge. De talte aldrig om det, men de vidste det alle tre. De prøvede at få venskabet til at fungere, men det begyndte at blive grimt. Til sidst valgte Elisa Boris.

De fik et barn, og flyttede sammen i et faldefærdigt hus. De havde aldrig penge nok. Elisa arbejdede som musiklærer og gav koncerter engang imellem, og Boris forfulgte sin håbløse drøm om at blive forfatter. Alexander gjorde hvad han kunne for at hjælpe dem, både med penge, børnepasning og håndværkerarbejde. Han elskede den familie, men vidste også at han ikke var en del af den. Det pinte ham. Selv arbejdede han sig opad i bankverden og opbyggede sin formue. Så gik der noget galt. Helt præcist hvad, der skete kunne han ikke finde rundt i. Men noget gik i stykker, og kunne ikke repareres igen. De tre barndomsvenner brød med hinanden og de levede det bedste de kunne hver for sig. Mange år senere fandt han sig selv som en robot i bankverdenens maskinrum. Da han blev pensioneret var alting tomt.

Workshop fortsat

Tryghed:
- Sig at spillet kan være følelsesmæssigt hårdt, og måske kan man blive overvældet af følelser som er ubehagelige eller bare intense. Sig at man til enhver tid kan række hånden op og bede om pause. Efter pausen kan spillet fortsætte eller stoppe afhængig af stemningen.
- Tag en snak om fysiske grænser. Sig at spillet som udgangspunkt ikke tillader berøring af bikini-områderne og at kys forgår med tommelfingeren imellem. Spørg om der nogle der gerne vil sætte yderligere grænser. Sig at det er normalt at nogen finder bestemte berøringsmåder for ubehagelige eller intime til et rollespil.

Fortællerøvelse:
Bed spillerne og Nadia om at sætte sig ryg mod ryg. Lad dem efter tur svare på følgende spørgsmål:
Hvordan ser Boris og Elisas hus ud?
Hvad er der specielt ved Boris kontor?
Ved Elisas værksted? Nadias værelse?
Hvor har Alexander hjulpet? Hvordan føles det når han kommer på besøg?
Hvordan er det hjemme hos Alexander?
Gør det til Petri Alanko – A writer´s dream.
https://www.youtube.com/watch?v=b7Ef2ik_b2A

Bevægelsesøvelse:
Bed dem om med kropssprog, dans og interaktion at fortælle en non-verbal historie om tre gode venner der vokser op fra børn til teenagere til voksne. Halvvejs kommer Nadia også ind i billedet. Fortæl dem at de under denne rejse går fra samhørighed til lidenskabelig kærlighed til vrede. Fra vrede til et tab, de aldrig kommer sig over.
Gør det til sangen: ”Love will come to you” af Poets of the Fall.
https://www.youtube.com/watch?v=aPkg2XnEmCQ

Lav herefter fire prøvescener ud fra de manuskripter der følger fra næste side:
Kundskabens træ, En glædelig Jul, Skytsenglen og En kær gæst.
Kør scenerne igennem en for en i rytmen:
1. Læs manuskriptsiden højt.
2. Spil flashbacket indtil GM siger ”Cut.”
3. Vend tilbage til grotten, og lad karakterne reager på det flashback de lige har oplevet. Spil indtil GM siger ”Cut.”
4. Gå off-game og diskuter spilmekanismen. Gentag.

Når alle fire scener er blevet gennemspillet kan I holde en tissepause før spillet starter.

Kundskabens træ.

Årene gik. Ting ændrede sig. De voksede, fik de former der passede til deres køn og de tanker, der passede til deres alder. De var som søskende. Men alligevel ikke. Varme følelser begyndte at spire, og ting de altid havde gjort sammen, fik et nyt skær. Boris og Alexander vidste at de ville være sammen med Elisa. Og Elisa vidste at hun ville være sammen med Boris og Alexander. Der var bare noget i den ligning, som ikke gik op.

En glædelig jul.

Julen nærmede sig med hastige skridt, og imens Nadias forventning steg og steg, begyndte hendes forældre at planlægge højtiden. Boris ville helst holde en lille aften for dem alle tre, men Elisa ville gerne have Alexander med. Det sagde hun selvfølgelig ikke. Hun skjulte sin længsel bag et ønske om at invitere hele familien, både hendes og hans, til en stor fest. Et ønske der virkede angst provokerende på Boris.

Skytsenglen.

Alexander elskede Nadia. Det øjeblik han fik at vide at Elisa var gravid, der svor han at han ville elske og værne hendes barn. Men han holdt sig mest på afstand, og trådte kun til når Boris ikke var der. Som for eksempel den regnvejrsdag hvor han så Nadia trække sin punkterede cykel hjem fra skole.

En kær gæst

Elisa tog opvasken imens Boris skrev afslutningen på et kapitel. Hun lyttede til skrivemaskinens hammerslag, og tænkte at hun måtte give ham den tid der skulle til. Det var hårdt at han brugte så meget tid på at skrive, mest fordi hendes løn måtte slå til for begge. Så meget tjente hun heller ikke, og hun savnede også selv at fordybe sig i kunsten. Men når Boris fortalte sine historier om aftenen gav det mening. Hun kunne se hans potentiale, og hun vidste at når først han var kommet igennem hos forlaget så behøvede de ikke længere at bekymre sig om penge. Så ville det blive hendes tur til fordybelse. Men indtil da...
Pludselig kørte en bil ind i indkørslen. Hun genkendte den ved første øjekast og varme følelser blussede op i hende: Det var Alexander.

Starten.

(Fortæl spillerne at de vågner, når Nadia tænder et lys hos dem. Placer Boris ved sit kontor, Elisa i sit kreative værksted og Alexander ved spisebordet. Sæt musikken i gang. Nadia starter med at læse manuskriptsiden "De Glemte Sider" ud højt. Bagefter går hun hen og tænder et lys hos Boris, Elisa og Alexander. Når deres lys tændes vågner de op.)

De Glemte Sider

af Nadia Lessing.

”Vågn op Nadia, vil du ikke nok?” Langsomt åbnede hun øjnene, og svagt kunne hun se lyset fra grottens krystaldækket loft. Der sad en pige ved siden af hende.

”Anne? Er det dig? Du må gøre noget, det hele er ved at gå fra hinanden!”

”Jeg ved det godt.” Den lille forfatter smilte vemodigt, og gav hende en kop varm kakao.” Men jeg kan ikke skrive længere. Jeg er ked af det. Men jeg har ikke flere ord.”

”Men hvad med min familie?” svarede Nadia, grådkvalt.

”Din familie vil finde dig om et stykke tid. Men imens du venter på dem, kan du jo skrive.”

”Skrive hvad?”

”Det hele. Alt hvad der er sket, og som vil ske. De vil prøve at glemme. Men når de kommer efter dig, så må de huske! Både det der var godt og det der gik galt. De må opleve historien igen, og prøve på at forstå den! Når de kan forstå, så kan de tilgive. Og når de kan tilgive, så kan I være sammen igen.”

(Lyset tændes. Boris, Elisa og Alexander vågner. De kan hverken se eller høre Nadia. De undrer sig over hvor de er og hvorfor. På et tidspunkt vil de begynde at gå på jagt efter manuskriptsiderne. Når Nadia finder det belejligt læser hun "Mødet ved Milepælen" højt. Når hun læser op, kan Elisa, Boris og Alexander høre hende.)

Mødet ved milepælen.

Elisa, Boris og Alexander vågnede i den mørke grotte, forvirrede og angste. Hvad var det for et sted? Og hvordan var de kommet dertil? Spørgsmålene kørte rundt i hovedet på dem og de lagde slet ikke mærke til at de var blevet unge igen. Der var ingen spejle, og de tænkte ikke at de andre kunne se anderledes ud. De lignende nemlig dem de var, dengang de skiltes.

De var kommet til afslutningen. Det havde været en lang forestilling, og nu var noderne spillet til ende. Men der var et eller andet, der fik det til at fortsætte, et eller andet der holdt dem i live. Det kunne ikke slutte nu. Der var så meget de havde glemt, så meget der var gemt bort. Hvis det sluttede nu, ville det være en uforløst koncert, et halvfærdigt arbejde. De havde fået lidt ekstra tid. En time eller to. Måske ville det være nok. Måske ville det få dem til at huske..

Hulens kald.

Elisa ville ikke have at Nadia legede i strandhulen. Den var farlig, sagde hun. Man kunne fare vild i den, og drukne når tidevandet oversvømmede den. Men mors forbud gjorde den kun mere spænende, og eventyrlysten boblede i hende. Det kunne godt være at mor ikke ville have det, men måske ville onkel Alex give lov?

Sindets rumklang.

Musik havde en central plads i Elisas liv. Hendes indre verden gav genlyd af det. Tit tænkte hun med musik, i stedet for med ord. Der fandtes en melodi for hver en tanke, følelse og bevægelse. Det var en verden, som hun hjertens gerne ville dele med sin datter. Så hver aften satte hun en time af til Nadias musikalske dannelse. En time som Nadia ikke altid var lige ivrig efter…

(Denne scene kan bruges hvis skuespilleren, der spiller Elisa er musikalsk. Hvis hun er dygtigere til billedkunst bruges ”Verdens spejl” i stedet.)

Verdens spejl.

Stille, men sikkert spirede billederne frem i Elisas farverige sind og når de var modne sprang de ud. Penslen var en forlængelse af hendes sjæl, og gennem den tog hendes indre verden form i den ydre. Som forårets anemoner, der dækker den frugtbare skovbund, skød malerierne frem i hendes lille arbejdsværelse og dag for dag forfinede hun sit håndværk. Det var en verden, som hun hjertens gerne ville dele med sin datter. Så hver aften satte hun en time af til Nadias undervisning. En time som Nadia ikke altid var lige ivrig efter…

Fødselsdagen.

Natten til sin fødselsdag kunne Nadia ikke falde i søvn af bare spænding. Hele klassen kom og hun skulle være hovedperson til årets fest. Der skulle være veganske burgere, højskolesangbogssang, digtoplæsning og skriveworkshops. Og så ville onkel Alex arrangere en skattejagt. De voksende styrtede rundt i huset for at gøre forberedelserne klar. De var alle tre enige om at Nadia fortjente den bedste fest de kunne fremtrylle.

Writerblock.

Forfra. Fortællingen hjemsøger, men nægter at tage form.

Snart viser den sig, snart forsvinder den. Som lygtemanden, der lokker en dybere og dybere ind i tågen.

Forfra. En hammer slår i mørket og smeder ord i blinde.

Sneblind, kæmper den for at fjerne lyset fra den blanke side.

En kamp mod tomheden.

Forfra. En uendelig jagt, men et magert bytte. En evig længsel, men ingen forløsning. Opslugt af tågen, langt fra stien.

Forfra ...

Historietid.

Udenfor tog stormen til, og den lille familie beredte sig på at stå den igennem. Lynnedslagene var ikke langt væk. De havde slået strømmen fra, men stearinlysene kastede et hyggeligt skær over stuen. Boris tændte op i brændeovnen imens Elisa lavede varm kakao. Nadia havde pakket sig ind i et halvt dusin tæpper, og ventede spændt på at hendes forældre skulle komme hen til hende. For hun vidste at uvejr betød historietid.

(Boris har historien om Anne og strandhulen i sin brystlomme. Nadia hiver den op, og beder ham om at fortælle. Det er en vurderingssag om skuespilleren skal vide det på forhånd så han kan øve sig i at læse historien højt)

For mange år siden boede der i det her hus, en pige, der hed Anne. Det var hårde tider den gang, og hendes forældre var meget fattige. De brugte hele dagen, og tit også natten på at skaffe mad og tøj til deres familie. De arbejdede så meget at de blev blinde for verden omkring dem. Kun Anne blev ved med at kunne se. Altså se rigtigt. Hun fik øje på nogle små flimrende kugler, der dukkede op hist og her. De var mærkelige fordi de var ingenting, helt og Adeles intet! Det gjorde ondt i Annes øjne når hun kiggede ind i disse kugler, og da hun stak i pind ind i en af dem, forsvandt den! Anne prøvede at vise sin far og mor kuglerne, men de havde aldrig tid, og hvis de endelig havde, så kunne de ikke se dem! Men det værste af det hele var at kuglerne var begyndt at vokse! Overalt var der store kratere af intethed, som langsomt begyndte at spise af hendes hjemby! Når hun skulle i skole måtte hun balancere på et smalt stykke jord, der stadig forbandt huset med resten af verden, og når hun sad i skolen var hun angst for at hendes forældre skulle falde ind i en af kuglerne og forsvinde! De kunne jo intet se, og de troede heller ikke på hende ... En morgen da hun vågnede, så hun at alt var forsvundet. Ikke bare huset, men også himlen, jorden og havet! Hendes seng hang midt i intetheden som en ø i et ocean af tomhed. Alt var forsvundet. Eller var det? Nej.. Udfra hendes seng var der stadig en lille sti, nej nærmere en bro, en bro over den dybeste afgrund. Hun fulgte den med øjnene, og så at den endte ved strandhulen! Hun hoppede ud af sengen, lige inden den blev slugt, og gik med forsigtige skridt hen imod det sidste virkelige i verden. Hun var bange da hun gik ind i grotten, for ned fra drypstenene hang der vampyrflagermus som fulgte hende sultent med øjnene. Men frygten for mørkets væsner var intet ved siden af den rædsel der var lige i hælene på hende. Hun gik dybere og dybere ind i hulen, og fandt en lille båd, ved bredden af en sø. Intetheden var ved at indhente hende og hun havde intet andet valg end at springe om ombord. Det øjeblik hun var i båden, begyndte den at sejle og den førte hende til en klippe, der lå midt i søen. Hun hoppede over på den, og så nu at hun var omringet. Til alle sider var der intet andet end en blændende tomhed. Da var det at hun fik øje på en mand, der lå lænet ind over et skrivebord med et rod af papirer omkring sig. Hun gik hen, og ruskede i ham, bad og råbte ham om hjælp. Men han svarede ikke. Han var stiv, og bleg og Anne vidste med et at han var død. Det meste af klippen var nu blevet opslugt, og Anne stod nu på en stenet platform, universerets sidste holdepunkt. Da fik hun øje på teksten på et af papirerne,

og så at den døde mand var stoppet midt i en sætning. Hun skubbede ham hastigt til side, tog hans blyant, tænkte lidt og gjorde så sætningen færdig. Da hun havde sat sit første punktum, så hun sig omkring og syntes at tomheden var veget en smule og havde givet et stykke af klippen tilbage. Pludselig dukkede der en ny sætning op i hovedet på hende, og hun fik en brændende trang til at skrive den ned. Den ene sætning tog den anden og hun forsatte med skrive. Hun havde overtaget en historie, og hun følte en uimodståelig længsel efter at fortsætte den. Hun blev helt opslugt af sit arbejde og så slet ikke at intetheden var blevet trængt tilbage. Verden havde igen fået en forfatter, og tog nu form på ny.

Tre gode venner.

Elisa havde sin egen tandbørste hjemme hos Boris og Alexander. Lessing familien var altid glad for at se hende og her følte hun sig mere hjemme, end derhjemme. De to brødre var på en måde også hendes brødre. De passede på hinanden både i hjemmet, skolegården og klasseværelset. Forenet kunne de alt, især skolearbejdet. Boris lavede danskstilene, Alexander tog alt det naturvidenskabelige og Elisa klarede historie og samfundsfag. Lærerne fangede aldrig fidusen, og de fik altid tocifret karakterer. En aften sad de og lagde sidste hånd på nogle opgaver, da de lige så stille begyndte at tale om fremtiden, og det liv, de drømte om.

Huset.

Han havde aldrig været så lykkelig, som da han låste hoveddøren op og bar Elisa ind over dørtrinet. De grinede begge af klichéen, og hun spøgte med at deres liv var som en kærlighedsroman fra et dameblad. Han måtte give hende ret. Han var en håbløs romantiker, men det havde hun jo godt vidst da hun valgte ham.
Nu ventede det lykkelige familieliv dem. Banken havde givet dem det løn de skulle bruge, og de havde købt drømmehuset: En gammel toetagers villa på en klint ud til havet. Nadia kunne få sit eget værelse, Elisa fik sin have og Boris fik lyden af de brusende bølger. Han var særligt fascineret af den strandgrotte der gik ind i klinten. Han fandt den på en gang frygtindgydende og dragende. Han måtte undersøge den så snart tidevandet havde trukket sig tilbage. Men indtil da ville han indrette sit arbejdsværelse, og komme igang med den bog. Han havde en historie i hovedet. Nu skulle den bare

manifestere sig. Det ville blive en hård opgave, men så længe han havde Elisa ved sin side så kunne han klare alt. Han kiggede på hans smukke familie og smilte ved tanken om hvad fremtiden havde i vente.

Opslugt.

Boris var som besat. Han sad i arbejdsværelset og skrev dag og nat, blot for at krølle det ene manuskript sammen efter det andet. Når han ikke arbejdede sad han med et fjernt blik og talte knap nok til dem, han var endda stoppet med at fortælle historier til Nadia. Det knuste Elisas hjerte at se sin datter stå og stirre længselsfuldt på hans dør, alt for angst til at banke på.

Det var værste var dog økonomien. De fik den ene rykker efter den anden, og lige gyldigt hvordan hun vendte og drejede regnskabet, så kunne hun ikke få sine pengene til at slå til. Da hun spurgte Boris om han ikke kunne prøve at

finde et arbejde, havde han blot set tomt på hende og gået tilbage til sin satans skrivemaskine. Den evigt hakkende lyd skar hende i ørene. Hvor smukke de end var, så kunne hans digte og eventyr ikke redde dem.

Men det var der en anden der kunne ... Hun måtte bede Alexander om et lån.

En korsvej.

Elisa lå og nød varmen fra Alexanders krop. Hun talte sekunderne og sugede kærligheden til sig mens hun kunne. For det ville ikke fortsætte. Det kunne ikke fortsætte. Man kunne ikke have to kærester, især ikke når de var brødre! Hun havde truffet en beslutning, og selvom den gjorde ondt, så måtte hun fører den ud i livet. Hun måtte fortælle Alexander, hendes elskede Alexander, at hun valgte hans bror frem for ham.

Romanen er færdig.

”… imens faldt tårene fra hendes kind, og blandede sig med tidevandet.”

Boris følte en sitren i kroppen da han endelig satte det sidste punktum. Den var færdig. Den bog han havde drømt om hele sit liv var færdig. Han stirrede vantro på resultatet af det sidste års arbejde. Var det virkelig ham, der havde skabt dette mesterværk? Han så på forsiden, ligesom når man niver sig selv for at sikre sig at man ikke drømmer.

”De Glemte Sider” af Boris Lessing.

En pludselig eufori overmandede ham, og for første gang i sit liv følte han sig uovervindelig. Han havde erobret Elisa, og nu havde han sikrede sig sin titel som forfatter. Alt sammen takket være hans skaberkraft. Hvordan kunne han nogensinde have tvivlet på den? Nu

skulle han bare sende en kopi ind til forlaget og så ville verden ligge for hans fødder.

Han hørte Elisa komme hjem fra arbejde, og blev helt varm om hjertet. Det her var mindst ligeså meget hendes værk som det var hans. Hun havde støttet, elsket og inspireret ham. Hun var hans muse, og uden hende ville han aldrig have skrevet historien færdig.

(Efter at flashbacket er blevet spillet, vil der komme et spotlight på Boris, og man kan høre følgende stemmer:
1. stemme: Og vinderen af årets litteraturpris er… Boris Lessing.
2. stemme: Din bog har ændret mit liv!
3. stemme: Vil du signere den? Det er til min søn. Han ser virkelig op til dem.
4. stemme: Hej Boris. Kan du huske mig? Vi gik i skole sammen.
5. stemme: Har du set de salgstal? Du behøver ikke at bekymre dig om penge længere.)

Der ligger en lydfil med dette på Youtube (https://youtu.be/PHZptOV46-U) samt på Alexandria.dk under "De glemte sider".
Efter at have afspillet filen så kan GM´en stå bagerst i salen, klappe en takt i hænderne og højt sige "Tale, tale, tale!"

Barnet.

Hun var lykkelig, da hun fortalte Boris om barnet. Et kort øjeblik havde hun glemt virkeligheden, og bare ladet sig suge ind i følelsen af kærlig tosomhed. De skulle have et barn, Boris og hende, sammen skulle de lave den lykkelige familie, som hun altid havde drømt om. De brugte aftenerne på at drømme, og finde på navne. Blev det en dreng skulle han hedde Ask, blev det en pige skulle hun hedde Nadia.
Men mit i alt glæden var der en tvivl, der nagede. Som månederne gik voksede den og blev til angst og selvhad. De samme følelser rørte sig i Alexanders sind, og de to venner mødtes for at sætte ord på tvivlen: Var det Boris barn?

Konfrontationen.

Alexander kunne ikke længere leve med tvivlen. Hvis Nadia var hans datter, så skulle hun leve hos ham. Ikke hos Boris. Han kunne jo ikke tage sig af et barn. Ja, det gik godt nu, men det var kun et spørgsmål om tid før Boris igen faldt i et sort hul. Nadia fortjente bedre. Alexander ville passe på hende. Han ville give hende den tryghed et barn har brug for. Den hårde sandhed måtte på bordet. Han måtte konfrontere Boris og forlange en faderskabstest.

Grotten.

Anne måtte være død. Der kunne ikke være nogen anden forklaring. Verdens forfatter måtte være stoppet med at skrive. Det var derfor at alt var i opløsning. Det var derfor hendes forældre ikke elskede hinanden. Men nu skulle hun gøre alting godt igen. Hun ville finde skrivebordet inde i strandhulen, hun ville overtage Annes plads og skabe verden på ny. Hun gik ind i strandhulen, universerets sidste holdepunkt. Der var mørkt, meget mørkere end noget andet sted hun før havde været, men hun trodsede sin frygt med et barnligt heltemod. Lige om lidt ville hun finde søen med den lille båd, og den ville føre hende sikkert frem. Hun famlede i blinde, og slog hovedet hårdt ind i en drypsten. Det gjorde ondt, og hun kunne mærke en varm klistret væske blande sig med hendes hår. Det næste hun kunne mærke var en svimmelhed så overvældende at hun mistede balancen og faldt på knæ. Det var først da at hun lagde mærke til vandet. Det var steget. Panikslagen løb hun tilbage, men hun vidste ikke længere hvor udgangen var. Som en flue der prøver at slippe fri af edderkoppens net, brugte hun sine sidste kræfter på at finde vej i mørket imens hun råbte på hjælp.
Men hendes eget ekko var det eneste svar hun fik. Hun satte sig ned og rokkede frem og tilbage, imens tårerne faldt fra hendes kind og blandende sig med tidevandet.

(Når de har læst manuskriptsiden finder de Nadia i grotten. Hun er død. Dette er ikke et flashback. Der skal ikke være et blåt lys.
Når scenen afsluttes slukkes lyset helt. Læs derefter den følgende tekst "De glemte sider" højt og afslut spillet.)

De Glemte Sider

Af Nadia Lessing.

”Vågn op Nadia, vil du ikke nok?” Langsomt åbnede hun øjnene, og svagt kunne hun se lyset fra grottens krystaldækket loft. Der sad en pige ved siden af hende.

”Anne? Er det dig? Du må gøre noget, ”Det hele er ved at gå fra hinanden!”

”Jeg ved det godt.” Den lille forfatter smilte vemodigt, og gav hende en kop varm kakao.” Men jeg kan ikke skrive længere. Jeg er ked af det. Men jeg har ikke flere ord.”

”Men hvad med min familie?” svarede Nadia, grådkvalt.

”Din familie vil finde dig om et stykke tid. Men imens du venter på dem, kan du jo skrive.”

”Skrive hvad?”

”Det hele. Alt hvad der er sket, og som vil ske. De vil prøve at glemme. Men når de kommer efter dig, så må de huske! Både det der var godt og det der gik galt. De må opleve historien

igen, og prøve på at forstå den! Når de kan forstå, så kan de tilgive. Og når de kan tilgive, så kan I være sammen igen."

Slutning og debriefing

Bed spillerne om at ligge sig ned i en rundkreds og afspil så sangen: "No I don´t remember" af Anna Ternheim: https://www.youtube.com/watch?v=EB_BO_33JAw

Når sangen er slut så led spillerne gennem denne meditation.
"Tag en dyb vejrtrækning. Ind ad næsen… og ud ad munden."
"Vi har nu fortalt historien om Boris, Elisa, Alexander og Nadia."
…
"I har fortalt deres historie gennem jeres krop og sjæl."
…
"En Historie som fandt sin slutning."
…
"Nu er det tid til at sige farvel. Se de fire mennesker for jer: Boris, Elisa, Alexander og Nadia. Se dem smile … Trætte, men forløste… Se dem omfavne hinanden. Endelig forenet. De vender ryggen til jer og vandrer ind i deres hus… Huset der ligger ud til havet… Se tågen komme fra havet. Se den opsluge huset… Sig farvel."
…
"Mærk nu din krop. Mærk hvordan den tilhører dig igen. Mærk efter fra hovedet, og kør langsomt ned. Over panden… Munden… Halsen… Brystet … og ud i armene… Maven… og langsomt ned over bækkenet og ned i benene…"
…
"Tag en dyb vejrtrækning. Ind ad næsen… og ud af munden."
…
"Åben langsomt øjnene… når I klar så sæt jer op… Velkommen tilbage."

Begynd nu en rundkreds evaluering.

Stil følgende spørgsmål og giv hver enkel mulighed for at svare:
"Hvordan har du det lige nu? Hvilken følelse sidder du med?"
"Hvad synes du om slutningen?"
"Hvordan synes du spillet gik? Hvad gik godt?"
"Var der noget der var ubehageligt?"
"Var der noget som ikke fungerede?"

Slut af med hygge. Tak fordi I fortalte historien om de glemte sider.